

VI

K sedmdesátým narozeninám objednal máti elektricky vyhřívané bačkory, protože si stěžovala, že má věčně, věčně studené nohy. Cestou se ještě stavil v obchodě pro její neoblíbenější skotskou. Byla tak drahá, že neuměl ani pořádně vyslovit její název. Musel si ho napsat na papírek a podat ho prodavačce, jako kdyby po ní chtěl denní tržbu z kasy. On sám whisky moc nepil, chutnalo mu spíš bílé víno a v létě si sem tam dal sangriu. Na semaforu si láhev prohlédl. Byl na ní návod, jak namíchat koktejl Rob Roy. Přidá se trochu toho a trochu tamtoho. Někdo musel ten návod napsat. Třeba to byla Sheila. Třeba je to znamení.

Zaparkoval a sebral dárky. Pak se sebral i sám. Zhluboka se nadechl. Bronfman měl sice máti nejradši na celém světě – i když stejně nikoho jiného neměl a ona na tom byla podobně – vyjít s ní bývalo těžké, někdy až k zlosti. Hlavně v posledních měsících ho stála každá návštěva spoustu sil. Začala působit poněkud zmateně – byla roztomilá, divná, zlostná a hrozně zapomínala. Její přemrštěně svobodomyšlný duch odjakživa trpěl nedostatkem zdravé soudnosti, ale Bronfmanovi začínalo docházet, že teď už nejde jen o nedostatek soudnosti. Obával se, že jí to přestává myslet.

V domě bylo ticho, ale to tu vládlo skoro pořád. Všiml si, že staří lidé nevykluzují prakticky žádné zvuky, leda si odkašlávají. Ale stejně, vždycky když vstoupil do toho bezhlesého šera, napadala ho jedna černá myšlenka za druhou.

„Máti!“ zavolal. „Máti! Muriel!“

Nic. Zavolal znovu. Srdce se mu rozbušilo a v uších mu začala tepat krev.

Dveře na dvorek byly otevřené. Divné. Vykoukl ven a uviděl, že otevřená vrátka dozadu na zahradu, která bývala vždycky – úplně vždycky – zavřená, drncají v mírném větříku o plot. Bronfmanovi už znělo v uších: *A tam jsem ji našel.*

A tam ji také našel. Ovšem nikoli mrtvou, nýbrž naopak velmi živou. Klečela k němu zády, v ruce malou lopatku a usilovně jí rýpala v hlíně. Na sobě měla krátké kalhoty s veselým květinovým potiskem, tričko s reklamou na nějaký charitativní běh a byla bosa. Kostnaté kotníky jí trčely do stran jako ocasní trny stegosaura, chodidla měla plochá, vrásčitá a černá od zažrané hlíny. To už snad ani nepůjde umýt.

„Máti? Co to tady děláš? To jsem já, Edsel.“ Před několika týdny mu řekla Frankie; proto se raději hlásil jmenovitě. Ale ona nic, ani se neotočila. Rozhlédl se. Jejich zahrada nikdy moc zahradu nepřipomínala. Malé nevzhledné trsy nějakého plevele, který se vytahoval za světlem, na plotě chumáče popínavé puerárie, místo trávníku ztvrdlá hlína a dvě ambroně.

Konečně se k němu otočila a usmála se. Vrásčitý obličej ušpiněný od hlíny vypadal, jako by se chystala na nějaké setkání šamanů starých australských kmenů.

„Hledám Barneyho,“ oznámila mu vesele.

„Barneyho?“

Zase se otočila a s vervou se pustila do dalšího hrabání.